

Giới thiệu Mười Năm Ngủ Dưới Hoa

Tác phẩm online Mười Năm Ngủ Dưới Hoa mang thể loại ngôn tình sắc kể về Thụ Lê khôi ngô tuấn tú, ôn hòa tao nhã, nhưng lại là một người mù. Mà ta cũng chẳng có tư cách gì cười nhạo hắn, ta là nữ du côn đường phố nổi danh trong thành, gian lận, lừa đảo, trộm cắp, những chuyện gì trẻ con không nên làm ta đều làm cả, người khác thấy ta cũng giống như thấy chuột qua đường vậy đều thẳng thốt kêu một tiếng...

Đôi khi, ta rất muốn được gả cho Thụ Lê, sắc đẹp khó cưỡng thật.

"Người mù, người không biết rằng người còn thiếu một nương tử sao? Tuy hai ta quen biết đã lâu, nhưng tốt xấu gì ta cũng là một nữ tử, ở cùng người dưới một mái hiên, ngẩng đầu không thấy, cúi đầu lại gặp, cũng cần có một danh phận."

"Không phải người gọi ta là 'tiên sinh' sao? Thầy trò ở cùng nhau cũng là chuyện bình thường phải không? Trong truyện hot này, ta và người không ở cùng phòng, lại càng không cùng giường, không cần kiêng kị."

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Ngủ Dưới Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Phần 1

Thụ Lê khôi ngô tuấn tú, ôn hòa tao nhã, nhưng lại là một người mù. Mà ta cũng chẳng có tư cách gì cười nhạo hắn, ta là nữ du côn đường phố nổi danh trong thành, gian lận, lừa đảo, trộm cắp, những chuyện gì trẻ con không nên làm ta đều làm cả, người khác thấy ta cũng giống như thấy chuột qua đường vậy đều thẳng thốt kêu một tiếng...

Đôi khi, ta rất muốn được gả cho Thụ Lê.

"Người mù, người không biết rằng người còn thiếu một nương tử sao? Tuy hai ta quen biết đã lâu, nhưng tốt xấu gì ta cũng là một nữ tử, ở cùng người dưới một mái hiên, ngẩng đầu không thấy, cúi đầu lại gặp, cũng cần có một danh phận."

"Không phải người gọi ta là 'tiên sinh' sao? Thầy trò ở cùng nhau cũng là chuyện bình thường phải không? Ta và người không ở cùng phòng, lại càng không cùng giường, không cần kiêng kị."

...

Những năm gần đây, số lần ta cầu hôn cũng phải hơn một trăm tám mươi lần, nghĩ lại, cho dù là một tảng đá, cũng có thể bị ta cảm hóa, tại sao vẫn không thể nào cảm hóa được trái tim lạnh lẽo của hắn?

Ta không cha không mẹ cũng không có nhà, từ lúc sáu bảy tuổi có ý thức, mỗi đêm đều ở trong ngôi miếu đồ nát, Thụ Lê ở trong tòa tiểu viện nở đầy hoa lê phía đối diện, hai ta có thể coi như là hàng xóm.

Thụ Lê là nam nhân duy nhất khiến ta vừa nhìn đã chảy nước miếng.

"Thử một ly trà ướp hoa lê đi." Tiếng nói êm tai như nước chảy chậm rãi vang lên, mặc cho bên ngoài truy binh làm loạn ầm ầm, Thụ Lê cũng chỉ mỉm cười, đổ nước sôi vào ly trà, đặt tách trà ướp hoa đã được ngâm nước vào trong tay ta.

Hôm nay tay ta bưng trà hơi run run, ta gầy tại hạ, lại sợ hắn không giúp ta, hiện giờ không có lòng dạ nào để uống trà.

"A Bạch, lần này người lại động vào nhà ai?"

Thụ Lê quanh năm mặc chiếc áo bào trắng không nhiễm bụi trần, vì muốn thân thiết với hắn, nên một người không tên không họ như ta bảo hắn gọi ta là A Bạch.

Ta liếm môi, dè dặt nói: "Gã thiếu gia béo ị nhà Tiền gia kia, dùng tay heo chọc ghẹo bốn cô nương, ta đánh hắn què chân thôi."

Thụ Lê uống trà, sắc mặt nghiêm nghị, con người âm thầm không thấy ánh sáng của hắn nhìn về phía ta, thật lâu sau không lên tiếng.

Ta nghĩ hắn giận, trong lòng có cảm giác lo lắng, tim đập thình thịch.

Cuối cùng, Thụ Lê lại nở nụ cười, khoe môi giương lên, chậm rì rì trả lời ta ba từ: "Làm tốt lắm."

Ta thấy hắn không trách ta, cũng an tâm hơn, há miệng uống ừng ực ly trà ướp hoa lê, nấc một tiếng, dùng tay áo lau lau miệng.

Vô công của ta cũng là do Thụ Lê dạy, đừng tưởng hai mắt hắn mù, thực ra hắn vô cùng lợi hại, mà hắn lợi hại đến mức nào, ngay cả ta cũng không thể

nhìn thấu.

Tặng cho hắn vài lạng, ta đã hoàn toàn trở thành "tai họa" nổi danh trước đám người quần áo lụa là trong thành, để biểu đạt sự tôn trọng, khi ta vui vẻ, sẽ gọi hắn một tiếng "tiên sinh".

Còn lúc bình thường, ta đều gọi thẳng hắn là "người mù".

Đám người mà Tiền gia phái tới tìm ta để tính sổ lại không dám bước vào nhà của Thư Lê, vì trong thành có truyền thuyết rằng, nơi Thư Lê ở - là Quỷ trạch (chỗ ở của quỷ).

Hoa lê trong viện bốn mùa không tàn, ngày đêm tỏa hương, mà dáng vẻ của Thư Lê mười năm không đổi, nhiều năm nay trong thành đồn đại rằng hắn là Quỷ công tử.

Ta rất khinh thường mấy lời đồn đại này, hừ, trên đời này làm gì có quỷ nào đẹp như Thư Lê chứ?

Lời đồn đại mà quỷ rằng chỗ hai ta sống qua ngày là nhà có ma, chẳng qua rằng bọn ta kẻ xướng người họa mà thôi, vì không muốn để người ngoài bắt nạt một kẻ mồ côi như ta, một kẻ tàn tật như hắn.

"Người mù, người có bản lĩnh như vậy, vì sao vẫn ở mãi nơi nhà có ma này không đi thế?" Có một ngày ta không tìm được, buột miệng hỏi hắn.

Hắn đáp: "Đang đợi người."

"Đã đợi mười năm rồi sao?" Trong lòng ta hơi nhói đau.

"Đúng." Thư Lê cười nhẹ, thản nhiên tao nhã, tiện tay cầm ly trà ướp hoa lê mà ta uống còn thừa đưa lên miệng nhấp một ngụm.

"Vậy sao bề ngoài của người không hề thay đổi?" Ta giành lại ly trà nhỏ kia, nhỏ giọng than thở: "Đây là của ta mà."

Ở trước mặt hắn ta cố gắng ép bản thân vào khuôn khổ một người bình thường, thu bớt bản tính vô lại, mặc dù hắn không nhìn thấy. Nhưng dù sao hai người chúng ta vẫn khác nhau một trời một vực, ta không muốn nước miếng của ta làm bẩn miệng hắn, sợ khiến hắn ghét bỏ.

Hắn lại làm như không có việc gì, thuần thục tìm được tay ta, giành lại ly trà tiếp tục uống. "Đương nhiên là vì trời sinh ta đã tuấn tú, lòng dạ lại rộng rãi, nên mới không một mối vì gió sương năm tháng." Người mù này, nhìn thì rất đứng đắn, nhưng thực ra rất hay trêu chọc người khác, cũng không biết trong lời hắn câu nào là thật, câu nào là giả.

"Người còn muốn chờ bao lâu?"

"Không biết, có lẽ sắp rồi, ai biết được."

Ta nghĩ nghĩ, lại dựa gần vào hắn một chút, cười nói: "Bao lâu cũng không quan trọng, người mù, ta sẽ chờ cùng người."

Hắn giật mình, nâng tay chạm vào mặt ta, nhẹ nhàng vỗ về, giọng nói mơ hồ có chút đau lòng: "A Bạch, người nhìn hộ ta xem, hoa lê trong viện vẫn nở chứ?"

Ta nói: "Vẫn nở, hoa này đã nở nhiều năm như vậy, chưa bao giờ tàn, thật là quý dị."

Về mặt hắn từ từ dịu lại: "Chỉ cần hoa lê còn nở, ta sẽ vẫn chờ đợi."

Lúc đó, ta đã thích Thư Lê.

Ta cố ý bỏ qua ẩn ý trong lời nói của hắn, không dám nói với hắn, chỉ hy vọng người mà hắn chờ vĩnh viễn đừng tới.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Ngủ Dưới Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Phần 2

Tránh mặt đám người Tiền gia, ta trú tạm trong nhà Thư Lê mấy ngày, đừng nhìn một người mù cả ngày ở trong căn nhà có ma, công chính không ra cũng không hề bước chân ra khỏi cửa mà coi thường, thực ra hắn có rất nhiều bạc, cho nên mấy ngày nay ta ở trong nhà chẳng khác nào nông nô sống trong cuộc sống tươi đẹp.

Ta hỏi hân sao lại có nhiều tiền như vậy, hân lại nói nhiều năm trước làm thầy bói kiếm được, lúc ấy trong lòng ta hung hăng khinh bỉ Thư Lê, có nhiều bạc như vậy, chắc chắn trước kia hân dùng gương mặt tuần tú trắng nõn như ngọc kia lừa rất nhiều người.

Hơn nữa, có lẽ phần lớn đều là các tiểu thư khuê các hay mấy vị thiếu phụ góa chồng.

Cảm giác ồn ào bót đi, đám người Tiền gia cũng không còn kiên nhẫn, cũng không trụ lại ở mấy căn nhà gần đó chờ bắt ta, ta lại nghênh ngang ra cửa.

Mới ra khỏi cửa phát hiện một bên tường cạnh cổng chính có treo một chiếc chuông gió lấp lóe ánh sáng vàng rực.

Ta muốn tháo chiếc chuông gió đó xuống nhìn xem, lại nghe thấy giọng nói một lão giả truyền tới từ phía sau: "Cô nương một mình ở trong Quỷ trạch mười ngày, lòng can đảm thật không nhỏ."

Ta quay đầu lại, một người mặc y phục đạo sĩ màu xám, một tay cầm Chiêu Hồn Phiến, một tay cầm kiếm gỗ đi về phía ta, gương mặt già nua giống như vỏ cây khô nứt trên mặt đất nở nụ cười, đáng vẻ hiền lành điềm đạm như vậy cũng không giống người xấu.

"Lão đạo sĩ, ông cũng tới trừ tà sao?" Ta cười cười ha ha hỏi lão, có rất nhiều đạo sĩ tới nơi này làm phép, nhưng chẳng ai có thể đuổi "quỷ" ra khỏi nơi này, bởi vì nơi này vốn làm gì có quỷ.

"Đúng, là Tiền gia lão gia mời ta đến, nói rằng có một tiểu cô nương không biết trời cao đất rộng, đánh Tiền thiếu gia què chân, lại trốn vào trong Quỷ trạch, Tiền gia nghe nói nơi này có lăm tà ma, không dám đi vào bắt người, đành nhờ ta đuổi nghiệp chướng đi." Lão đạo nói xong, nhấc cằm lên, mấy sợi râu dê núi vênh vênh lên: "Vậy cô nương đó chắc là nguoi rồi."

Ta hừ một tiếng, khinh thường nói: "Đã già cả rồi lại còn giúp kẻ ác bắt nạt trẻ con."

Lão đạo bật cười, không nói tiếp, lại dùng đôi mắt sáng sắc bén quan sát ta kĩ càng, sau đó nói: "Trên người cô nương có âm khí, chắc chắn đã bị tà ma xâm nhập."

Mấy lời này chẳng có gì mới mẻ, mấy lão đại sĩ tới nơi này thấy ta đều nói một câu như vậy, nhưng dù sao mấy trò lừa bịp giả danh này với ta cũng coi như có chung thủy tổ, đương nhiên sẽ không tin, thậm chí bằng kinh nghiệm của ta, có thể biết chắc chắn câu tiếp theo hân định hỏi là ngày sinh tháng đẻ của ta.

"Xin hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô nương?"

Đoán trúng rồi.

Ta miễn cưỡng đáp: "Không cha không mẹ, không biết ngày sinh, nhưng Thư Lê nói năm nay ta mười bảy tuổi."

"Thư Lê..." Lão đạo tái mặt, nhũn mảy bầm đốt tay.

Ta hiểu ra, không đợi lão tính xong, liền túm lấy tay lão, kéo thẳng vào sân, Thư Lê đang ngồi trên ghế cảm nhận được có người lạ, nhũn mảy, dùng ánh mắt trống rỗng nhìn về phía ta.

Ta không giải thích, chạy tới ngồi bên cạnh Thư Lê, vắt chéo chân, không chút sợ hãi nói với lão đạo: "Không phải tới trừ tà đuổi quỷ sao, ngài bắt đầu đi."

Lão đạo nhìn ta, thật sự triển khai tư thế, trong miệng lầm bầm.

Lão đạo này đúng là có chút tài năng, một lát về bùa, một lát lại ngồi xuống, nhìn rất bài bản, đúng là chuyên nghiệp hơn hân đám đạo sĩ hai năm trước.

Thư Lê vẫn còn uống trà, điềm nhiên như không có gì xảy ra.

Đương nhiên, chẳng thể bắt được con quỷ nào.

"Nguoi có khỏe không?" Lão đạo nhìn về phía không một bóng người, thì thầm hỏi, cũng không biết rằng đang nói chuyện với ai.

Ta không hiểu gì cả, đã thấy Thư Lê nhìn lão nở nụ cười, nhẹ nhàng trả lời: "Vẫn khỏe."

Nhưng lão đạo sĩ dường như nghênh ngang, cũng không nghe thấy.

Trước khi đi, hân vung cây phát tử, nhìn hoa lê nở rộ ngoài viện thở dài: "Tòa nhà này, trước kia ta đã từng tới."

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Ngủ Dưới Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Phần 3

Con gió nhẹ thoảng lướt qua đây, mang theo hương hoa dịu dịu thơm ngát.

Lão đạo cầm cây kiếm gỗ đẩy cửa bước ra ngoài, bóng dáng tiêu điều.

Ta không quan tâm lời nói của lão, đợi lão đi rồi, cầm tay áo Thư Lê nghịch nghịch cười tủm tỉm: "Người mù, người mù, ta có một tiên sinh như ngươi thật tốt, ta có thể học võ công đánh kẻ ác, có năng lực xem mây thầy tướng số diễn kịch, thấy ngươi ở đây một mình lạnh lẽo cô tịch, dù sao mấy ngày này ta ở cùng ngươi cũng không tệ, sau này ta sẽ ở lại đây... làm bạn lâu dài với ngươi nhé?"

Dáng vẻ trống rỗng của Thư Lê biến mất, con ngươi vốn đậm đậm của hắn đột nhiên như lóe lên tia sáng, hắn nói: "Chỉ cần ngươi chấp nhận."

Được sự đồng ý, ta vui vẻ vỗ bả vai hắn: "Sáng mai ta sẽ dọn sang!" Sau lại nghĩ, nhiều năm qua mình sống toàn nhờ trộm tiền của Thư Lê, ăn cơm của Thư Lê, uống trà của Thư Lê, thậm chí mặc quần áo của Thư Lê, thật sự chẳng có gì là của chính mình, vì thế sửa lại: "Không dọn, từ hôm nay ta chính thức ở lại đây."

Thư Lê cũng cười, không giống như ta làm càn, hắn cười rộ lên dù tao nhã hay lạnh nhạt ta đều thấy rất đẹp.

Có đôi khi, ta thực sự rất muốn gả cho Thư Lê.

"Người mù, ngươi không biết rằng ngươi còn thiếu một nương tử sao? Tuy hai ta quen biết đã lâu, nhưng tốt xấu gì ta cũng là một nữ tử, ở cùng ngươi dưới một mái hiên, ngẩng đầu không thấy, cúi đầu lại gặp, cũng cần có một danh phận."

"Không phải ngươi gọi ta là 'tiên sinh' sao? Thầy trò ở cùng nhau cũng là chuyện bình thường phải không? Ta và ngươi không ở cùng phòng, lại càng không cùng giường, không cần kiêng kị."

...

Những năm gần đây, số lần ta cầu hôn cũng phải hơn một trăm tám mươi lần, nghĩ lại, cho dù là một tảng đá, cũng có thể bị ta cảm hóa, tại sao vẫn không thể nào cảm hóa được trái tim lạnh lẽo của hắn?

Sau này, thỉnh thoảng ta cũng lại cầu hôn, nhưng cũng đều là đùa vui, ta nói vô tâm, mà người nghe là Thư Lê cũng vô ý. Ta nghĩ cả đời này mình cũng không gả ra ngoài được, chỉ có thể ở bên Thư Lê cả đời, tận cho đến ngày gặp người đó.

Ngày hôm đó, ta cầm theo một cành liễu, đuổi theo đám người Tiền gia đánh nhau một trận, đám người Tiền gia vì muốn bắt ta mà đã âm ỉ hơn nửa năm, ta cũng không thấy phiền, quyết, quyết định lần này không trốn tránh, sẽ dạy cho đám người có mắt không trông kia một trận, để cho họ biết ta là đồ đệ của Thư Lê tiên sinh, có thể đánh thiếu gia nhà bọn họ thành người què thì công phu của bốn cô nương đây cũng không phải hạng xoàng nhá.

Đánh cho ba bốn gã gãy xương xong, đám còn lại đã sợ hãi, ta đập vun vút cành liễu, quát to một tiếng: "Có giỏi thì xông lên." Sau đó giơ tay lên làm bộ, khiến bọn họ sợ tới mức tè cả ra quần.

Ta cười khanh khách, bỗng nhiên từ trên trời có một luồng sáng lóe lên, tầng mây tách ra hiện một khuôn mặt nam tử vô cùng tuấn tú, hắn đáp bảo kiếm bay xuống dưới, ta sợ chính mình hoa mắt trông thấy quỷ, liền dụi dụi mắt, đến lúc mờ mờ mắt ra đã thấy người nọ đứng trước mặt ta.

Những kẻ khác trông thấy cảnh này đã sớm bỏ chạy

Ta cũng ngẩn người.

Ánh mắt người đó vừa đau lòng, vừa tiếc nuối. Hắn mở miệng hỏi ta: "Vì sao nàng lại có dáng vẻ du côn đầu đường như vậy?"

"Hả?" Ta ngây ngốc nhìn hắn, giống như nhìn thần tiên trên trời, vừa xa lạ, vừa khiếp sợ.

Hắn ôm chặt ta vào lòng, không ngừng thì thầm: "Xin lỗi, ta đã tới chậm, xin lỗi... Lư Ngọc."

Ta bị hắn ôm vào lòng, vô cùng thối má, mặc dù là một nam tử tuấn tú như vậy, nhưng tiện nghi của bốn cô nương đây không phải hắn muốn chiếm là chiếm được nhé.

Ta dùng sức đẩy hắn ra, tiếp tục quật quật cành liễu, liếc mắt hỏi: "Ngươi là ai? Giả thần giả quỷ." Rồi lại ngửa đầu nhìn lên trời: "Nhà ngươi ở trên kia sao?"

Hắn dùng ánh mắt bi thương nhìn ta, giọng nói run rẩy: "Nếu vì muốn giúp ta, tại sao nàng lại phải uống canh Mạnh bà?"

"Ngươi là ai? Canh Mạnh bà là cái gì?"

Hắn nhắm mắt, hít sâu một hơi, lúc mở ra, hốc mắt đã ửng đỏ: "Ta là thượng thần Tĩnh Uyên, nàng vẫn chờ người kia..."

Trong khoảnh khắc đó, gương mặt hắn hiện lên trong mắt ta, dường như có chút quen thuộc.

Ta nhìn y phục lông lầy, bảo kiếm tinh xảo của hắn; lại nhìn lại chính mình, trên người đang mặc y phục mà Thư Lê sửa giúp ta không xấu nhưng cũng không thể nói là đẹp, vũ khí trong tay lại là một cảnh liêu, cảm thấy tự ti.

Cái gì mà thần tiên ma quỷ chứ, đều là gạt người, ta không tin.

Hắn chắc chắn là gã điên.

"Ta là A Bạch, tiếng xấu lan xa khắp thành, giống như con chuột, giống như dân đen cấp thấp, đại thần ngươi nhận sai người rồi." Ta ra vẻ phóng khoáng, lại quay đầu lại bỏ sung một câu: "Còn nữa, ta chưa từng chờ ai, chỉ có gã ngốc Thư Lê, mới có thể chờ một người vĩnh viễn không bao giờ tới."

Khi ta rời đi, ánh nắng nơi chân trời hồng rực.

Dù nói không tin, nhưng trong đầu ta vẫn suy nghĩ lung tung, trong óc hiện ra mơ hồ vài hình ảnh, dường như ta nhìn thấy được Ngọc lâu Vân khuyết, thấy được Vọng Hương Đài, lại thấy được tư thế oai hùng của hắn và khuôn mặt tràn đầy tiên khí.

Rốt cuộc hắn là ai?

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Ngủ Dưới Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Phần 4

Trở về tiểu viện hoa lê, ta thấy Thư Lê ngồi trên ghế, đang sửa lại quần áo cho ta, hắn không nhìn thấy, dò dẫm vật liệu may mặc, mỗi một mũi kim đều rất chậm, thỉnh thoảng còn bị kim đâm vào ngón tay, lấy gang tay đo chiều dài, cảm thấy vừa đủ lại bắt đầu cẩn thận xe chỉ luôn kim.

Ta hết ăn lại nằm, cơm là do Thư Lê nấu, quần áo cũng là Thư Lê sửa giúp ta, ta nghĩ, Thư Lê tiên sinh chắc chắn có tiềm chất của cô vợ nhỏ, nếu không có hắn bảo vệ ta, chỉ e rằng ta đã chết từ lâu.

Ta rón rén bước lại gần, từ phía sau ôm lấy nửa người Thư Lê, cười hi hi nói bên tai hắn: "Người mù, ngươi không nhìn thấy gì, nhưng vì sao y phục của ta đều rất vừa vặn vậy chứ?"

Có lẽ Thư Lê không ngờ rằng hôm nay ta đi chơi về sớm như vậy, trong khoảnh khắc ta ôm hắn, toàn thân cứng đờ người, tận đến khi nghe được giọng nói của ta, mới từ từ thả lỏng: "Ta không có mắt, nhưng còn có tim, vẫn có thể tưởng tượng ra vóc dáng ngươi."

Cổ họng ta ngắc ngứ, thắt mắc nhiều năm trong lòng, rốt cuộc cũng do dự thốt ra: "Thư Lê, chúng ta cùng nhau ra ngoài đi, rời khỏi Quý trạch này, ta chắc chắn sẽ chữa khỏi mắt cho ngươi, để ngươi nhìn thấy ta, nhìn thấy phong cảnh thế gian này... Ngươi không cần ở chỗ này mãi, ngươi đã chờ mười năm rồi, nàng chậm mười năm, sau này nàng cũng sẽ không đến!"

Sắc mặt Thư Lê tái nhợt, đôi môi khẽ mấp máy, thật lâu sau không lên tiếng.

"Thư Lê?"

"Sao ngươi biết nàng sẽ không đến?" Thư Lê hỏi nhẹ.

Ta biết Thư Lê rất cố chấp.

Thôi thôi, ai bảo ta là người đến sau chứ.

"Ngươi có tin rằng trên đời này có thần tiên không? Hôm nay ta nhìn thấy một người rất kỳ quái, đạp bảo kiếm từ trên đám mây bay xuống, tà môn ngoại đạo, còn nói mình là thượng thần, ngươi bảo có buồn cười không cơ chứ?"

Ta vừa nói vừa chú ý phản ứng của Thư Lê, chỉ thấy tay hắn run lên, khiến cho cây kim đang khâu áo cho ta đâm thẳng vào da thịt.

Ta không ngờ hắn lại có phản ứng mạnh như vậy, cứ nhìn chăm chăm cây kim kia, vô cùng đau lòng.

Hắn khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh, thần nhiên cười hỏi: "Ừ, người đó chắc hẳn là một nam tử, còn rất tuấn tú, ngươi vừa nhìn thấy hắn đã có tình cảm, mà hắn vừa nhìn thấy ngươi, đã kim lòng không được, để tiên sinh ta đoán thử nhé, hắn bế ngươi hay là hôn ngươi?"

Ta vô cùng kinh ngạc, lời của hắn cứ làm như chính mắt nhìn thấy hai chúng ta có gian tình vậy, trong lòng ta rất khó chịu: "Ta là loại người tùy tiện như vậy sao? Sao người mù ngươi lại có thể nghĩ ta như vậy?"

Thư Lê nghe thế cúi đầu, giọng nói cũng mất ý cười, dường như có chút chua xót: "Lúc này người lặng lẽ đứng sau ta, cách ghế dựa ôm lấy ta, ta liền cảm nhận được hơi thở của hắn.... Nồng đậm hơn."

Hắn cau mày, đáng vẻ cô đơn hiếm thấy.

Ta liên tục lắc đầu, túm chặt góc áo hắn muốn giải thích, nhưng lại thấy càng giải thích giống như càng che dấu, vì thế nói không ra tiếng.

Thư Lê chậm rãi đứng dậy, từng bước dò dẫm đi vào trong phòng.

Ta nhìn theo bóng lưng hắn hỏi: "Thư Lê, người quen hắn sao?"

Bước chân Thư Lê chậm lại một chút, cũng không lên tiếng.

Ta không phải đồ ngốc, rất nhiều năm qua, đáng vẻ Thư Lê không thay đổi, hoa lệ trong viện nở mãi không tàn, hắn cũng không ra ngoài, nhưng khi ta đến lại có thể chuẩn bị rượu và đồ ăn ngon, mắt hắn không nhìn thấy nhưng võ công lại cao cường, tất cả đều không hề tầm thường.

Ta thần không sợ, quỷ cũng không e ngại, lưu manh du côn càng không để vào mắt. Tất cả đều vì Thư Lê khiến ta không sợ hãi.

Mười năm trôi qua, bắt đầu từ khi nào, ta cũng không còn nhớ chính xác nữa, rốt cuộc là ta ở bên cạnh hắn? Hay là hắn đi theo giúp ta.

Mà hắn cố tình không nói cho ta biết... rốt cuộc hắn là ai?

Ta cố ý hỏi: "Người mù, gã thần tiên gã mờ kia dường như rất thích ta, dù sao người cũng không cưới ta, người nói xem, nếu ta gả cho hắn thì sẽ thế nào?"

Thư Lê giật mình, rồi sau đó lạnh nhạt nói: "Chỉ cần người chấp nhận."

Trong lòng ta đau nhói, rồi sau đó hít một hơi thật sâu, chặt vật xiết nắm tay, trên mặt lại nở nụ cười: "Vậy người giúp ta đi, ta và hắn vừa nhìn thấy mặt, không hiểu sao lại cảm thấy thân thiết từ lâu, nhưng muốn phát triển thêm còn cần phải có một quá trình, người giúp ta nghĩ cách xem làm thế nào có thể mau chóng gả đi... Như vậy sau này người cũng không cần ngày nào cũng phải hầu hạ ta."

Thư Lê nhếch khóe môi, cười như không cười, giọng nói cực kỳ lạnh nhạt, vẫn câu nói cũ: "Chỉ cần người chấp nhận."

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Ngủ Dưới Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Phần 5

Ta chỉ nói vậy với Thư Lê mà thôi, không ngờ hắn thật sự bắt đầu giúp ta - đầu tiên đi tìm một túi vàng lớn mua y phục cho ta, lại dạy ta lời nói cử chỉ thế nào cho giống một tiểu thư khuê các, sau đó lại đưa cho ta một bội kiếm cực kỳ tinh xảo, dưới sự sắp xếp của hắn, ta đóng cửa ở trong nhà đọc thi thư, chỉ qua vài ngày, cũng có chút giống với người bình thường.

Ta biến thành người biết nghe lời, dịu dàng, cười không hở răng.

Dù Thư Lê là người mù, nhưng ta là do hắn một tay đào tạo, nhưng từ đầu tới cuối hắn vẫn không thể nhìn thấy đáng vẻ thực nữ của ta, khiến ta rất tiếc nuối.

"Thư Lê, người chắc chắn là do trời cao ban cho ta sống cuộc sống thần tiên." Ta dùng tay áo dài che miệng cười, ra vẻ thực nữ: "Nếu hắn thật sự là đại thần, nếu ta có thể gả cho hắn, sẽ nhờ quan hệ bảo hắn cho người biết cảm giác thần vị là thế nào."

Thư Lê thần nhiên cười cười: "Không cần."

Tĩnh Uyên thật sự rất thích ta, không lâu sau, tìm đến chỗ ở của Thư Lê, ta vội vàng chỉnh sửa lại biểu hiện của bản thân, đi theo sau Thư Lê, cửa viện mở ra, trong nháy mắt nhìn thấy gương mặt có chút quen thuộc của Tĩnh Uyên.

"Lư Ngọc..." Hắn vẫn gọi ta bằng cái tên này.

Ta nhìn hắn: "Những gì người nói, ta đều không biết, ta không biết Lư Ngọc, người có thể gọi ta là A Bạch được chứ?"

"A Bạch?" Tĩnh Uyên khó hiểu, nhìn về phía Thư Lê.

Rõ ràng Thư Lê không nhìn thấy gì, nhưng lại như biết được người kia đang nhìn hắn, mở miệng nói: "Không phải người nói một lòng một dạ chờ nàng

sao? Nếu Luru Ngọc đã không phải là Luru Ngọc, người có thể vì nàng được bao nhiêu?"

Tĩnh Uyên xúc động nói: "A Bạch, ta không vội, ta sẽ chờ nàng từ từ nhớ lại."

"Hmm." Ta mơ hồ gật đầu, rất muốn biết rõ giữa bọn họ có bí mật gì.

Thư Lê vẫn còn đang dắt ta, giống như đang trao một bảo bối rất trọng đại, đưa tới tay Tĩnh Uyên, sau đó xiết chặt tay bọn ta, giống như thoải mái, lại giống như bất đắc dĩ nói: "Các người đi đi thôi."

Trong khoảnh khắc đó, ta cảm nhận rõ ràng nỗi đau của hắn.

Ta và Tĩnh Uyên sóng vai bước ra cửa, quay đầu lại chào Thư Lê, Thư Lê mỉm cười với ta, có chút buồn bã: "A Bạch, người nói đúng, dù ta có chờ bao lâu nữa, nàng cũng sẽ không đến."

Lòng ta nhói đau, lại không để ý Tĩnh Uyên giật mình, liền kéo tay áo hắn, dè dặt hỏi: "Người mù, người có bằng lòng cưới ta không?"

Thư Lê lắc đầu, một lần nữa dẫn ta tới bên cạnh Tĩnh Uyên, "Đồ ngốc, người mà người muốn đã tới đây, sao người vẫn còn mơ màng như vậy."

Ta và Tĩnh Uyên đi rồi.

Tĩnh Uyên kể cho ta nghe rất nhiều chuyện về Luru Ngọc, Luru Ngọc trong miệng hắn vốn là một viên Ngọc Thạch (đá ngọc) ở Côn Luân, Côn Luân tràn đầy linh khí, theo năm tháng Ngọc Thạch dần dần tu luyện thành hình người, đó là Luru Ngọc.

Yêu linh ở Côn Luân đều là tiên vật hoặc là tiên thảo (cỏ cây) tu thành, cho nên không có lệ khí yêu vật bình thường, đều là tu tiên thành hình người. Mà thần tiên hạ phàm ở Côn Luân cũng rất nhiều, cứ như vậy, yêu không hại người, thần không diệt yêu, cho nên lúc đó thần yêu sống chung rất hòa thuận.

Khi đó Tĩnh Uyên còn chưa phải là Thượng Thần, hắn mới chỉ là Chân Quân.

Luru Ngọc thầm yêu Tĩnh Uyên rất nhiều năm.

Ta cứ ngồi yên nghe, nghĩ Luru Ngọc trong lời kể của hắn là ta, lại thấy đỏ mặt... đúng là mắt mù, còn nói thầm yêu người ta, người ta biết rõ như vậy, sao có thể gọi là thầm yêu được chứ?

"Vậy sau này thì sao? Luru Ngọc... À, ta nói sao sau này ta lại biến thành ta như bây giờ?"

Tĩnh Uyên lại tiếp tục kể.

Luru Ngọc nỗ lực rất nhiều vì Tĩnh Uyên, Tĩnh Uyên nhìn thấy hết, dần dần cảm động, nhưng người đang tu tiên, muốn lên chức thượng tiên, thì không thể có tình cảm duyên ái, cho nên vẫn bỏ mặc Luru Ngọc, Luru Ngọc thấy vậy cũng không tiếp tục quấy rầy, muốn cho hắn yên tâm tu luyện.

Cho đến khi Luru Ngọc biến mất, Tĩnh Uyên mới hiểu được, chính mình đã sớm có tình cảm với Luru Ngọc, cho dù có tu thế nào, cũng không thể tu thành chính quả.

"Hóa ra ta là đầu sỏ gây chuyện." Ta tự giễu cười nói, lại nhìn mây trắng bồng bềnh trôi bên cạnh Tĩnh Uyên, "Nhưng người vẫn tu thành, thật lợi hại, đại thần."

Ánh mắt trong vắt như bảo thạch của Tĩnh Uyên nhìn ta: "Là nàng giúp ta, ta mới tu thành."

"Nếu ta là yêu, vì sao lại có khả năng giúp người?"

"Nàng giúp ta chặt đứt tình cảm." Tĩnh Uyên lặng lẽ nói, trong mắt lộ rõ đau đớn: "Luru Ngọc, nàng tự sát, khiến ta chặt đứt tình cảm."

Ta ngẩn người, sau đó lắc đầu cười: "Không thể nào, sao ta có thể ngốc như vậy?"

Tĩnh Uyên nhẹ nhàng ôm lấy ta: "Có trách hãy trách ta ngày đó đã nổi giận với nàng, nói nặng lời, đẩy toàn bộ trách nhiệm tu tiên bất thành của ta lên người nàng, ta chỉ nhất thời nóng nảy mà thôi, thực ra cũng từng nghĩ tới tha rằng không tu, ở cùng nàng trên Côn Luân cũng tốt, là tại ta không bỏ được con đường tu tiên... Nàng muốn giúp ta, phá hủy tu vi, tự chịu diệt vong, để giúp ta thành thần."

Tìm ta lạnh lẽo: "Vì thế, người thật sự tu thành sao?"

"Ta nghĩ nàng đã hồn bay phách tan. Trong lúc đau lòng, thậm chí không thể phụ tâm ý của nàng, ngày đêm bế quan, rốt cuộc cũng thành thần."

Ta thờ phào một hơi, nhìn hắn một lượt, cuối cùng dừng lại trước ánh mắt hắn, ta cảm thấy ánh mắt hắn rất đẹp, trong vắt và đen tối như bảo thạch, lóe lên thần thái.

Những lời hắn kể, ta hoàn toàn không có cảm xúc, chỉ nghĩ, nếu Thư Lê cũng như vậy, thì tốt biết bao.

Tĩnh Uyên đưa ta theo, ngồi trên mây trắng ngắm nhìn phong cảnh, non xanh nước biếc, thương hải lưu vân, ta cố gắng xem, không hề chớp mắt, nghĩ

sau này trở về nhất định sẽ kể phong cảnh tuyệt vời này cho Thư Lê nghe.

Hắn không nhìn thấy phong cảnh, để ta nhìn giúp hắn. Hắn không ra ngoài được, để ta đi thay hắn.

Nhưng sau khi trở lại tiểu viện hoa lê kia, lại không thấy Thư Lê đâu nữa.

Mười năm qua hắn chưa từng ra khỏi sân này, cho dù ta ra ngoài bao lâu, hắn đều đợi ta trở về.

Lần này, hắn không đợi nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Ngủ Dưới Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Phần 6

Từ trước tới nay, chưa bao giờ ta hoảng hốt như vậy.

"Thư Lê..." Ta chạy trên đường cái giống như một kẻ không hồn, gọi tên hắn.

"Người mù..." Chàng đã đi đâu, vì sao không mang ta theo?

"Tiên sinh..." Cho dù một đồ đệ như ta chẳng làm nên chuyện gì, nhưng ít nhất cũng có thể làm đôi mắt cho chàng.

Thế gian này quá lớn, ta không tìm thấy hắn.

Đúng lúc này, đám người Tiền gia lại cố tình đuổi theo ta.

Ta không có tâm trạng dây dưa cùng bọn chúng, quay đầu bỏ chạy, chạy qua một góc phố, lại vượt qua một con hẻm, nghỉ rút cuộc cũng cắt đuôi được bọn chúng, nhưng ở cuối ngõ nhỏ, ta lại nhìn thấy lão đạo sĩ râu dê núi kia.

Lão đạo vẫn cầm theo Chiêu Hồn Phiến và cây kiếm gỗ, áo bào xanh nhạt vừa dài lại vừa rộng.

Ta ngạc nhiên hỏi: "Ông có thấy Thư Lê đâu không?"

Lão đạo lắc đầu.

Ta hoảng hốt nói năng lộn xộn, "Không phải lần trước người đi tới tiểu viện hoa lê kia đuổi quỷ sao? Nam tử đứng bên cạnh ta chính là Thư Lê đó, hắn mặc áo bào trắng, ánh mắt không được tốt, nhưng dáng vẻ lại rất đẹp, hắn uống trà hoa lê cùng ta xem ông làm phép, ông đã quên rồi sao?"

Lão đạo nở nụ cười, hàng mi trắng nhếch lên: "Ngày ấy ở trong viện, trong mắt ta chỉ nhìn thấy một mình người, chưa từng nhìn thấy người nào khác."

Ta giống như bị sét đánh ngang tai: "Không thể, rõ ràng hắn ngồi ngay bên cạnh ta."

"Người lắm bả nói chuyện một mình với hư không, vừa nói vừa cười, ta nói người bị âm khí quấn thân, người cũng không tin, còn mắng ta giả danh lừa bịp."

"Không thể... Hắn và ta sống nương tựa lẫn nhau đã mười năm, sao có thể là quỷ?" Ta cúi đầu lắm bả, mắt hờn mắt vía.

Lão đạo tiến lại gần, vỗ nhẹ đầu ta, thờ dãi nói: "Thiên Nhân của ta đã hỏng, không thể nhìn thấy hắn, chỉ có thể cảm giác được hắn tồn tại, ta biết hắn ở cùng người, cho nên ngày đó cũng không thật sự làm phép, chỉ vì không muốn quấy nhiễu hồn phách của hắn."

"Lão đạo, ông nói gì, ta nghe không hiểu."

"Ngọc yêu đánh tan hết tu vi, là hồn phi phách tán... nếu không có hắn, làm sao người có thể sống tiếp?"

Ta mở to mắt, nhìn lão: "Ông biết chuyện gì, hãy nói đi."

Lão đạo lắc đầu cười: "Người phải hỏi trái tim người mới đúng." Dứt lời, lão giờ thanh phát từ, chia về phía ngực ta: "Hỏi nó xem, rốt cuộc đã quên điều gì, đã đánh mất cái gì?"

Ta không biết nên trả lời như thế nào.

Bởi vì ta sớm đánh mất trái tim... khoảnh khắc biết được Thư Lê rời đi, trái tim ta cũng mất theo.

Lão đạo dùng ánh mắt thương xót nhìn ta: "Ngọc Thạch rơi xuống nhân gian, lẽ ra phải tan xương nát thịt, nhưng lại biến thành một bé gái bảy tuổi, trưởng thành giống như người phàm trần... Có lẽ hần không ngờ rằng, kiếp trước Ngọc Thạch không yêu hần, nhưng sau khi hần chết đi lại yêu thương hần."

"....." Ta kinh ngạc nhìn lão đạo, "Nói cho ta biết, hần chết như thế nào?"

"Hần làm một khế ước với quý, dùng cái chết của hần, đổi lấy sự sống cho ngươi. Trong khế ước, hần có thể kiềm giữ hồn phách bản thân trong vòng mười năm. Mà nay, đúng là mười năm sau cái chết của hần... thực ra, với một hồn ma, có thể đợi đến lúc nào? Cho tới giờ hần cũng biết, nhưng lại cố tình như không biết."

Trong nháy mắt, dường như ta đã hiểu được tất cả.

Hiểu được vì sao năm đó ta từ trong miếu hoang đổ nát tỉnh lại, đã là đáng vè của một bé gái, không có trí nhớ.

Hiểu được vì sao năm đó ta vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Thụ Lê nheo mắt nở nụ cười âm áp với ta.

Hiểu được vì sao chưa bao giờ hần chấp nhận lời cầu hôn của ta.

Hiểu được người mà hần vẫn đợi mười năm nay là ai.

Mười năm nay, ngoài Thụ Lê, ta khóc thành tiếng lần đầu tiên trước mặt người khác.

Lão đạo xoa đầu ta, thở dài: "... Đứa bé ngốc, ngươi nhớ hần sao? Ta có thể giúp ngươi nhìn thấy hần."

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Ngủ Dưới Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Phần 7

Ta dò dẫm từng bước đi trên cầu Nại Hà.

"Thụ Lê." "Thụ Lê" "Thụ Lê..."

Lão đạo nói, ta cứ vừa đi vừa niệm như vậy, chỉ cần hồn phách của hần ở phía trước vẫn có thể nghe thấy tiếng ta gọi, ta có thể nhìn thấy hần.

Xung quanh là những ánh sáng lục sắc lấp lánh trôi nổi trong bóng đêm nhiều không kể hết, lão đạo nói... đó là linh hồn.

Linh hồn vô hồi, linh hồn chờ hồi phi yên diệt, linh hồn tìm không thấy nhà, linh hồn không ai yêu thương, đều có hình thái như vậy.

Thụ Lê cũng là một ánh sáng trong đó.

Lòng ta đau đớn, nước mắt hoen mi, dò dẫm trong ánh sáng mờ ảo trời nổi, tìm bóng dáng hần, lại không thể nào biết được, đâu mới là hần.

Trong lúc mơ hồ, bỗng nhiên tay ta bị ai đó cầm lấy, trái tim ta căng thẳng, nghiêng người thất thanh gọi: "Thụ Lê."

"Là ta." Giọng nói lạnh lùng của Tĩnh Uyên vang bên tai ta.

Ta thất vọng, nói với hần: "Ta tưởng là Thụ Lê."

".... Được, để ta tìm cùng nàng." Tĩnh Uyên cầm tay ta, giọng nói cô độc, trong bóng đêm ta không nhìn thấy rõ vẻ mặt hần.

"Cám ơn."

Chúng ta sóng vai nhau đi xuyên qua những tia sáng linh hồn, gọi tên Thụ Lê, nhưng Thụ Lê vẫn không xuất hiện.

Không lâu sau, một bà lão cầm đèn đi tới.

"Mạnh bà, đã lâu không gặp." Tĩnh Uyên ân cần thăm hỏi, nói: "Bà có nhìn thấy Hoa Lê yêu không?"

Mạnh bà nhìn ta: "Nha đầu, mười năm trước Thanh Dương lão đạo đánh cược với ta, hần cười mười năm sau chắc chắn ngươi sẽ đến địa phủ tìm người, nay ta thua, theo đúng quy củ, ngươi đến chỗ ta tìm người, nếu không uống canh Mạnh bà, sẽ phải nhìn lại quá khứ của mình một lần."

"Ta không muốn nhìn gì cả, ta chỉ muốn tìm Thư Lê."

Mạnh bà lắc đầu: "Quy củ không thể phá."

"Như vậy..." Ta hất tay Tĩnh Uyên, hỏi: "Ta không muốn nhìn ta, ta muốn thấy Thư Lê, quá khứ của hân."

Mạnh bà cau mày: "Chuyện này, không có tiền lệ."

Ta dùng ánh mắt cầu xin, nhìn về phía Tĩnh Uyên.

Tĩnh Uyên thở dài: "Mạnh bà, để nàng xem đi... Thực ra, ta cũng rất ngạc nhiên."

Vì thế Mạnh bà dẫn chúng ta tới trước mặt đá Tam Sinh, dẫn chúng ta ở trong lòng gọi tên Thư Lê.

Viên đá thạch bích Tam Sinh bóng loáng dần dần biến thành một mặt gương. Ta nhìn thấy hân.

Năm ấy, gió xuân ấm áp, một đóa hoa lê nở rộ trên chạc cây.

Lại một trăm năm sau, mặc cho năm tháng trôi đi, hoa lê vẫn nở rộ không đổi.

Ta nhìn thấy lão đạo râu dê núi mang theo kiếm gỗ, nói cây lê đã thành tinh, nhất định phải chặt yêu căn của hân, diệt nguyên thần của hân.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, ta nhìn thấy chính mình nhảy tới trước mặt lão đạo, dùng pháp thuật che lấy Thiên Nhân của lão, bảo vệ đóa hoa lê xinh đẹp kia.

Ta nhìn thấy chính mình dựa dưới tang cây cười ha ha: "Hoa lê à, hoa lê, ta cứu ngươi, mạng của ngươi là của ta, sau này nên đi theo ta vào nam ra bắc, dạy cho đám thối đạo sĩ trong thiên hạ một bài học."

Ta nhìn thấy hoa lê bay xuống, biến thành một thiếu niên tuấn tú, lễ phép như quân tử nói: "Ta tên là Thư Lê, tạ ơn cứu mạng của cô nương."

Ta nhìn thấy ta và Thư Lê ngày đêm làm bạn, ba hoa đùa giỡn, hi hi ha ha không màng tu tiên.

Ta nhìn thấy Thư Lê và lão đạo bị ta dạy cho bài học trở thành bạn tốt, một yêu một đạo thường xuyên ở cùng nhau tâm sự, Thư Lê từng rất khổ tâm, dè dặt hỏi lão đạo, ta yêu nàng mất rồi, phải làm sao đây.

Ta nhìn thấy khi ta ngủ, Thư Lê khoác áo cho ta, khi ta phiền muộn lại uống rượu cùng ta, khi ta không ở bên cạnh hân, hân lại ngăn người đối mặt với bầu trời.

Ta cũng nhìn thấy Thư Lê lén lút viết thư tình tới nghĩa khó hiểu, giấu đầu đó trong tay áo do dự mở ra, đến khi sắp tặng ta, ta lại nói với hân rằng mình yêu Tĩnh Uyên.

Ta nhìn thấy hân lặng lẽ ném thư tình kia vào trong đồng lửa hủy đi.

Ta nhìn thấy chính mình đánh tan hết tu vi mà mù hai mắt, chính là Thư Lê nhường hai mắt mình cho ta.

Ta nhìn thấy Thư Lê biến thành người mù giao dịch với quý, từ bỏ cuộc sống, đưa ta đang hấp hối tới nhân gian.

Ta nhìn thấy trên tờ khế ước đó ghi rõ kì hạn: Mười năm.

Hình ảnh ngưng hân, Mạnh bà đi tới vỗ vai ta: Đã đến giờ.

Mạnh bà nâng ngón tay hướng về vùng bóng tối hỗn độn, một loạt những chùm sáng trời nổi ở giữa, chậm rãi biến thành hình dáng Thư Lê.

"Người mù!" ta thất thểu bước lên phía trước, muốn ôm thân thể đang dần dần tiêu tán của hân.

Thư Lê dùng bàn tay như cỏ như không chạm vào má ta: "A Bạch..."

"Thư Lê, ta tới tìm chàng."

"Trước mắt nàng là quý, chỉ còn thời gian trong vòng một nén nhang, ta sẽ không bao giờ tồn tại nữa."

"Chỉ cần chàng đồng ý, cho dù chàng ta quý, ta cũng gả cho chàng."

Thư Lê lại lắc đầu, cười cười: "Ta nợ nàng một mạng đã trả được rồi, nàng nợ tình yêu của ta, ta từ bỏ."

"Chàng không thể không cần..."

Ta còn chưa dứt lời, xung quanh đã lại hỗn độn như cũ.

Thư Lê mất.

Tĩnh Uyên không biết từ khi nào, lặng lẽ rời đi.

Ta biết, bọn họ sẽ không bao giờ trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Ngủ Dưới Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phần 8

Ta mở mắt ra.

Không biết ai đưa ta từ Địa phủ trở về nơi này.

Hoa lê trong tiểu viện đã tàn hết, một đóa cũng không còn.

Ta nhìn bốn phía, bàn thạch vẫn còn đó, trà hoa vẫn còn đó, ghế dựa vẫn còn đó, ngay cả y phục mới may được một nửa cũng vẫn còn đó.

Tất cả dường như chưa từng thay đổi.

"Thư Lê, ta đói bụng." Ta vẫn than phiền như cũ, đối mặt với gốc lê đã héo rũ.

Bỗng nhiên cảm thấy dưới tàng cây có thứ gì đó khác thường, ta ngồi xổm xuống, đào đất lên, một khối xương trắng rõ ràng được an táng dưới đất, từ trong xương cốt tỏa ra mùi hương hoa lê.

Là hài cốt yêu tinh bị phong hóa.

Là hân...

Mười năm nay, hóa ra hân vẫn ngủ ở nơi này.

Ta cúi mình xuống, đầu ngón tay lướt nhẹ nhàng qua từng đốt xương, vừa nhìn, hai mắt vừa nhắm lại.

Trong lúc mơ hồ, giống như nhớ lại một ngày trước đây.

Không biết đó là lần thứ bao nhiêu ta cầu hôn với hân:

"Thư Lê à, người cưới ta đi, như vậy ta mới có thể danh chính ngôn thuận dùng vàng bạc của người, không cần lo ăn lo mặc, ta làm mất của người, thay người nhìn sông nước, xem mặt trời, hai ta cứ như vậy lặng lẽ già đi... Nếu một năm nào đó, người mà người chờ trở lại, ta nhất định sẽ cầm chổi quét nàng ra, khinh bỉ nói với nàng, bây giờ người mù là của ta, người tới chậm rồi."

Lúc đó, Thư Lê cười như gió xuân ấm áp: "Người thành thân cũng ngang ngược vậy sao?"

Ta liền túm chặt lấy tay áo hân, ánh mắt sáng lấp lánh: "Người đồng ý rồi có phải không?"

Có phải không? Có phải không? Có phải hay không..

Hóa ra, là ta tới chậm.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Ngủ Dưới Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

